

на своето време, азъ самъ щѣхъ да ги развържа.

Всѣки човѣкъ има по една слѣпа и глуха мисль, както и по едно слѣпо и глухо чувство въ себе си. Трѣбва ли преждевременно да ги развързва? Следователно, дойде ли до своя умъ и до своето сърдце, човѣкъ трѣбва да помага само на ония свои мисли, чувства и постѣпки, които сж здрави. Остане ли му свободно време и нѣма какво да прави, тогава може да се занимава съ лѣкуване на своитѣ болни мисли, чувства и постѣпки. Болнитѣ мисли, чувства и постѣпки въ човѣка сж неговитѣ неприятели. Заеме ли се съ лѣкуването имъ и преждевременно ги развърже, той имъ дава възможность да го преследватъ.

Като казвамъ, че на болни хора не трѣбва да се проповѣдва, имамаъ предъ видъ факта, че тѣ не сж готови още да възприематъ Словото Божие. Когато младиятъ синъ поиска отъ баща си своя дѣлъ, той имаше желание да си поживѣе. Докато не изгуби всичко — пари, здраве, сила, той не се върна при баща си. Той се върна при баща си като блуденъ синъ. И ако имаше още хора да го съжالياватъ, да му помагатъ, той нѣмаше и досега да се върне въ дома си. И досега щѣше да се забавлява съ младитѣ моми. Но младитѣ и разумни моми не търпятъ глупави ученици. Синътъ се върна при баща си, който не бѣше нито слѣпъ, нито глухъ. нито сакатъ. Здравъ, добъръ и разуменъ бѣше неговиятъ баща. Разумната мо-